

om, efter hans Mening ogsaa blev en Statstidende. For mig maa han meget gerne kalde det en Statstidende, men det, som efter min Mening beroede paa en Misforstaaelse fra hans Side, var det, at han imod min Tanke gjorde gældende, at det vilde være meget vanskeligt at holde den af mig anbefalede Statstidende ren for et politisk Anstrøg. Han mente med andre Ord, at denne Statstidende skulde kunne bruges i Regeringens Tjeneste som et politisk Værktøj. Det var egentlig hans Tanke, og det var det, jeg fandt mig foranlediget til at udtale mig imod. Det har aldrig været min Mening. Men den ærede Ordfører lagde mig denne Opfattelse af den af mig anbefalede Statstidende i Munden, og det var det, jeg gjorde en Indsigelse imod. For øvrigt er det en Selvfølge, at man kan have forskellige Meninger om, hvorvidt en saadan Tidende vil trænge igennem, om der maa gøres større eller mindre eller slet ingen Ofre for at faa den til at gaa. Jeg har nu den Tro, at der slet ingen Ofre kræves. Naar Staten tager en lav Betaling for Avertissementerne og en lav Betaling af dem, der ville holde denne Avis, saa, det gentager jeg, tror jeg, at der vil fremkomme tilstrækkeligt til at afholde de Udgifter, som Udgivelsen og Udbredelsen vil koste, og det er jo ikke Meningen, at der skal tjenes paa det Blad. Den ærede Ordfører sagde, at en saadan Avertissementstidende vilde blive saa tør, at ingen vilde læse den og holde den, man vilde gaa uden om den. Den ærede Ordfører maa tillade mig at bemærke, at jeg ved — det er noget, jeg har haft god Lejlighed til at stifte Bekendtskab med — at der rundt om i Landet er en Mængde Menninger, som holde Tillæget til Berlingske Tidende, men som ellers ikke holde Berlingske Tidende. Hvorvidt man nu anser Tillæget til Berlingske Tidende for at være et morsomt Blad, det ved jeg ikke, men vist er det, at der er mange, der holde det, og det af den Grund, at de anse sig for nødte dertil for Avertissementernes Skyld. Jeg kan ikke betvivle, at der ogsaa, naar der kommer en saadan Regeringstidende som den, jeg taler om, vilde være en Mængde Menninger, der vilde holde den, fordi de anser sig for nødte dertil. Det er selvfølgelig noget helt andet, naar man tager et Blad i Haanden i den som østest Støffede Forventning deri at finde noget læseværdigt, noget, man kan glæde og fornøje sig over, og saa i sin Forvivlelse nøjes med at læse Avertissementerne. Jeg tror ikke, der er mange, der gøre det, naar de ikke netop læse Bladet for Avertissementernes Skyld. Men en ganske anden Sag er det, naar man tager en Avis i

Haenderne, netop fordi man vil vide, hvilke Ting der bekendtgøres, hvilke Proklamaer den indeholder, hvilke Auktioner der afholdes, og hvilke Befendtgørelser der findes fra Øvrigheden. Jeg tror dog, at naar alt kommer til alt, er der en hel Del Menninger, der jævnlig kunne finde sig opfordrede til at gennemgaa disse Fortegnelser, ikke i den Formening at finde nogen Morskab, men fordi de tro, at det vil være nyttigt for dem at faa Kundskab om de nævnte Ting. Jeg lægger nogen Vægt derpaa, fordi jeg ikke kan andet end nære Frygt for at gaa til den Udvej, som det lader til, at Stemningen er for her, at lade det fremdeles blive et Privilegium at meddele offentlige Avertissementer o. s. v., idet man kun benytter Lejligheden til at beslippe Privilegiet lidt, saa at Udbyttet ikke bliver saa stort. Thi saa bliver man fremdeles inde paa den uheldige Privilegievej, den, hvorefter det paalægges Folk at avertere paa en vis Maade, saaledes at det bliver til Indtægt for nogle andre, for Privilegiehaverne. Og saa bliver det fremdeles et Tilfældet, at det Blad, som faar dette Privilegium, netop paa en eller anden Maade bliver det, som den ærede Ordfører var saa bange for, at min Tidende skulde blive, nemlig en Statstidende, officiel eller officios. Derfor lægger jeg nogen Vægt paa Sagen. Øvrigt er jeg enig med den ærede Ordfører i, at det egentlig er for tidligt at drøfte dette Spørgsmaal. Men da disse Udtalelser ere fremkomne, vilde jeg dog sige et Par Ord, dels for at man ikke skulde tro, at mine Udtalelser ere skete hen i Bland og Vejr, men særlig fordi jeg vilde benytte Lejligheden til ogsaa at henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at hvad jeg her har talt for, ikke er noget, jeg selv har fundet paa, men er noget, der virkelig er kommet til praktisk Anvendelse og det paa en Maade, som man har været fornøjet med at praktisere det paa.

Ordføreren (Meergaard): Det, jeg sagde, var ikke, at det ærede Medlems Statstidende nødvendigvis maatte blive noget politisk Blad. Jeg sagde, at enten blev det et ganske tarveligt Blad — jeg tillod mig som Eksempel paa et saadant at nævne „Journal officiel“ — og saa var der ingen, der vilde læse det, eller ogsaa blev det et Blad med en Mening, og som ytrede denne sin Mening om de forskellige offentlige Forhold, og saa blev det et politisk Middelt paa den ene Side, og en politisk Vanskelighed paa den anden Side. Men om det Blad, som det ærede Medlem anbefalede, vilde jo den første Even-